

[Iver Poulsen.]

virkning som love over for befolkning og erhvervsliv.

Med det tempo har man også frataget det enkelte medlem den pligt, som vælgerne har pålagt medlemmet, nemlig at følge med i lovgivningsarbejdet. Jeg er altså meget glad for, at det nu efter den højtærede statsministers udtalelse vil blive muligt også for oppositionspartierne at få kendskab til lovgivningsarbejdet. Lovgivningsarbejdet foregår jo i udvalgene og ikke her i tinget. Da vi som lille parti ikke er udvalgsberettigede, kunne jeg tænke mig at spørge statsministeren, om det ikke var muligt at foretage en ændring i forretningsordenen, således at alle partierne blev repræsenteret i udvalgene, ikke med stemmeret, men med observationsret, for så ville de små partier få lejlighed til at følge det politiske arbejde på en mere forsvarlig måde, end det sker i dag, hvor vi, der ikke er med i udvalgene, må ty til dagbladene, der som regel er godt orienteret om udvalgsarbejdet, eller også, inden sagen skal behandles, og som oftest meget kort tid før sagen skal behandles, må nøjes med en betænkning. Men vi får ikke kendskab til de mange henvendelser, der ofte sker til udvalgene fra erhvervsorganisationer og andre organisationer, som er interesseret i det pågældende lovforslag.

Det kolossale lovgiveri fører med sig, at det bliver umuligt for medlemmer af tinget at gøre deres arbejde i den lovgivende forsamling, hvis de samtidig skal passe eller blot have nogenlunde kontakt med deres bedrift eller virksomhed, og jeg er fuldstændig enig med det ærede medlem hr. Baunsgaard i de udtalelser, han fremsatte. Lovgivningsarbejdet vil blive et arbejde for fagpolitikere; det vil blive eksperter, der sidder og lovgiver ud fra forskellige politiske interesser, hvoraf mange er forældede og andre ikke har nogen særlig forbindelse med det praktiske liv. Det er til stor skade for folkestyret og i strid med dettes idé.

Udtalelsen af den højtærede statsminister

viser, at mit indtryk er rigtigt, og det glæder mig, som jeg har nævnt, at forholdet vil blive rettet, for det er en fare for folkestyret, vi her står over for, men det er en fare, som både kan og bør bekæmpes. Dette lovjageri — for at bruge et pænere udtryk, end man undertiden bruger — er igen et resultat af den grundlov, vi fik i 1953 med indførelsen af etkammerssystemet, som ikke sikrer lovforslagene den grundige behandling, som de burde have.

En anden fare for folkestyret, som jeg vil bede den høje regering have sin opmærksomhed henvendt på, er de fuldbyrdede forlig, som vi her i tinget gang på gang bliver stillet over for, således at folkettinget bliver reduceret til et ekspeditionskontor, et bekræftende ting, i stedet for det, det skulle være, nemlig et forhandlende ting.

Det sidste eksempel, vi har oplevet, er jo udleveringen af håndskrifterne til Island, hvor den højtærede undervisningsminister førte nogle — man kan godt kalde det hemmelige — forhandlinger med udlandet om udlevering af disse håndskrifter. Efter at der er sikret et politisk flertal, bliver lovforslaget fremsat i folkettinget, men da der er sikret et flertal i forvejen, har folkettinget ingen mulighed for en virkelig drøftelse og en eventuel ændring af resultatet af disse forhandlinger, hvilket igen er ensbetydende med en reduktion af folketingets betydning. I denne sag har hastværket været så stærkt, at der endog i betænkningen fra det udvalg, som har behandlet håndskriftsagen, udtales beklagelse over, at man ikke har haft tid til at foretage de undersøgelser, som flere udvalgsmedlemmer fandt ganske nødvendige. Det er jo desværre ikke første gang, der her i tinget er udtalt beklagelse af, at man ikke har haft tid til at foretage undersøgelser, som visse medlemmer finder ganske nødvendige, før de kan indtage et saglig begrundet standpunkt i en sag.

Derfor viser erfaringen, at det ønske, som de uafhængige har stående i deres program, at der gives domstolene ret til at afgøre, om beslutninger taget i folkettinget er